

להפצת תורתו של הגה"ק
רבי הילל פאללאק זצלה"ה
אבדק"ק טאטורענגען
בעל ה"קודש הילולים"

פרי קודש הילולים

בס"ד | פרשת שמעני תשפ"ד | גליון מס' 107 | שנה ג'

דברי תורה עפ"י הספה"ק "קודש הילולים"

בזמן שנתכפר להם חטא העגל הוצרכו ישראל ללמוד שלא לומר "אחטא ואשוב"

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי (ויקרא ט, א).

של העגל, וזכו מחדש להשראת השכינה. וכדפירש רש"י (ויקרא ט, ב-ג), 'קח לך עגל, להודיע שמכפר לו הקב"ה על ידי עגל זה על מעשה העגל שעשה. כי היום ד' נראה אליכם, להשרות שכינתו במעשה ידיכם, לכך קרבנות הללו באין חובה ליום זה'. והיתה בכך סכנה, שיראו בני ישראל שחוטא יכול לכפר עונו על ידי קרבן, ואף לזכות להשראת השכינה, ועלולים היו ליפול ח"ו בטעות של "אחטא ואשוב".

לכן דווקא ביום של שמחה כזו, שסכנתו בציודו, מתו נדב ואביהוא שהיו גדולי הדור. כדי שעל ידי מיתתם יתקדש שם שמים, וכדכתיב "בקרובי אקדש". וישאו כולם קל וחומר בעצמם, שאם נדב ואביהוא לפי מדריגתם הגדולה נתפסו על עוונם, כל שכן שהאומר "אחטא ואשוב, אחטא ואשוב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה" (זמא פה, ב), ויישמרו מלחטוא. (ח"א שי, טו)

אהרן לא היה צריך כפרה על המחשבה, כי כוונתו היתה לשם שמים

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אַהֲרֹן קְרַב אֶל הַמִּזְבֵּחַ וְגו' (ויקרא ט, ז).

וכן בכל חטא, מלבד על מעשה החטא צריך החוטא כפרה גם על המחשבה שקדמה לו, למרוד ח"ו ולעשות נגד רצון ד', כי "סוף מעשה במחשבה תחילה", וגם על המחשבה שכביכול אין מי שרואהו, גם על זה צריך כפרה.

ולכן גם כאן הוצרכו בני ישראל לכפרה, הן על עצם מעשה העגל והן על המחשבה שקדמה לו. אך אהרן עצמו לא היה צריך כפרה על המחשבה, כפי שנתבאר (להלן ד"ה ויאמר משה), שכוונתו היתה נקייה לשם שמים. ולכן אמר להם, "אתם יש בידכם בתחילה ויש בידכם בסוף", היינו שאתם צריכים כפרה הן על המחשבה שהיא "תחילה", והן על המעשה שהוא "בסוף". מה שאין כן אהרן, אין בידו אלא "בסוף", כלומר המעשה, אבל לא חטא "בתחילה", דהיינו במחשבה. (ח"א שיד)

כוונת אהרן במעשה העגל היתה להציל את ישראל

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אַהֲרֹן קְרַב אֶל הַמִּזְבֵּחַ וְגו' (ויקרא ט, ז).

תקומה לשונאיהם של ישראל. ועל כן מסר נפשו לדבר ואמר, יעבור עלי מה, כמו שאמר משה 'מחני נא מספרך' (שמות לב, ב).

וזהו שאמר משה לאהרן, כשראה תבנית שור על המזבח, "הגס דעתך וקרב אלי". "דעתך", ר"ל כוונתך שהיתה לטובת כלל ישראל, לכן אין לך להתירא, ולך נאה להיות המכפר עליהם. (ח"א שיג)

איתא בגמ' (מגילה י, ב), "כל מקום שנאמר "ויהי" אינו אלא לשון צער וכו', והכתיב "ויהי ביום השמיני", ותנאי, אותו היום היתה שמחה לפני הקב"ה כיום שנבראו בו שמים וארץ וכו', הא שכיב נדב ואביהוא".

על הפסוק בפרשת משפטים (שמות כד, י-יא), "ויראו את אלקי ישראל וגו' ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו וגו'", פירש רש"י ח"ל, "ויראו את אלקי ישראל", "נסתכלו והציצו ונתחייבו מיתה, אלא שלא רצה הקב"ה לערבב שמחת התורה, והמתין לנדב ואביהוא עד יום חנוכת המשכן". וקשה, מה בכך שלא רצה לערבב שמחת התורה, הלוא תחת זה עירבב את שמחת הקמת המשכן, וביום זה היתה שמחה לפניו כיום שנבראו בו שמים וארץ, ומה עדיפא האי מהאי.

ונראה לתרץ, דהנה ביום הקמת המשכן התכפר לישראל העון החמור

איתא במדרש (ספרא), "וכי מה ראו ישראל להביא יותר מאהרן. אלא אמר להם, אתם יש בידכם בתחילה ויש בידכם בסוף. יש בידכם תחילה, "וישחטו שעיר עזים" (בראשית לו, ז), ויש בידכם בסוף, "עשו להם עגל מסכה" (שמות לב, ח). יבוא שעיר עזים ויכפר על מעשה עזים, יבוא עגל ויכפר על מעשה עגל".

נראה לפרש, דהנה במכירת יוסף, מלבד עצם המכירה היתה עוד טענה על השבטים, על מחשבתם להעלים את המכירה, וכדכתיב (בראשית לו, ז-לא) "ויקחו את כתונת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתונת בדם. וישלחו את כתונת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתונת בנך הוא אם לא", וזה נראה כאילו כפרו בהשגחה העליונה, כדכתיב (ירמיה כג, כד) "אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאום ד'", וגם על זה היו צריכים כפרה.

איתא במדרש (ספרא שמיני; מכילתא דמילואים ב, ח), "שהיה אהרן רואה את המזבח כתבנית שור, והיה מתיירא ממנו. אמר לו משה, אחי, ממנו אתה מתיירא, הגס דעתך וקרב אליו. לכן נאמר "קרב אל המזבח".

נראה לפרש, כי הנה אמרו חז"ל (ויקרא רבה י, ג), שראה אהרן שהרגו את חור שהיה נביא, ואמר, "עכשיו אם הורגים אותי שאני כהן, מתקיים עליהם המקרא שכתוב (איכה ב, ט) "אם יהרג במקדש ה' כהן ונביא", ואז ח"ו לא תהא

"...ואולי אם המצא תמצא איזה דברי אגדה אשר ראוי לאמרם
בשביילי, אולי אבנה גם אני בעבורכם..." שם בהקדמה

"וזאת באתי לרשום איזה ליקוטים למען ירוץ הקורא, ולאמר
בשביילי איזה דבר בכל שבוע..." קודש הילולים ח"א עמ' ז'

נדב ואביהוא חטאו בלשון הרע

וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלְּפָנֵי ד' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לְפָנֵי ד' (ויקרא י, ב).

במדרש (ויקרא רבה כ, ט), "בשביל ארבעה דברים מתו וכו', ועל ידי שהיו מחוסרי בגדים וכו', ומה היו חסרין מעיל וכו'".

הקשה הרא"ש (השואל בשו"ת הרא"ש כלל יג סי' כא), הלא הם היו כהנים הדייטות ומעיל הוא מבגדי כהן גדול, והאיך אפשר לומר שחטאם היה שהיו מחוסרי מעיל, עיי"ש מה שתירץ.

ונראה לתרץ, דהנה אמרו חז"ל (ערכין ט"ז, א), "למה נסמכה פרשת בגדי כהונה לפרשת קרבנות, לומר לך, מה קרבנות מכפרין אף בגדי כהונה מכפרין וכו'. מעיל מכפר על לשון הרע, אמר הקב"ה, יבוא דבר שבקול ויכפר על מעשה הקול". והיינו שהכהן הגדול בעת שלבש את הבגדים היה מהרהר בתשובה על אותו העון, ובמעיל נאמר (שמות סח, לב), "שפה יהיה לפיו

לשבת החודש

ישראל אינם תחת המזל אלא הכל תלוי במעשיהם

הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֻדְשֵׁים רֵאשׁוֹן הוּא לָכֶם וְגו' (שמות יב, ב).

ובמדרש (ילקוט שמעוני פסח), "מה תלמוד לומר "לכם", לכם ולא לגויים וכו'. שהגויים מונין לחמה, וישראל ללבנה". ויש לדקדק למה כפל תיבת "לכם", החודש הזה "לכם" וגי ראשון הוא "לכם".

ונראה לפרש, דהנה אמרו חז"ל (שבת קנו, א) "אין מזל לישראל", שבני ישראל אינם תחת המזל אלא הם מושגחים על ידי הקב"ה בעצמו. וכדפירשו המפרשים על מאמר הכתוב (דברים ד, יט-כ), "ופן תשא עיניך השמימה וראית את השמש ואת הירח ואת הכוכבים כל צבא השמים וגי אשר חלק ד' אלקיך אותם לכל העמים תחת כל השמים, ואתכם לקח ד' וגי", שלכל האומות יש כוכב ומזל, אבל את בני ישראל לקח ד' להיות תחת השגחתו.

והטעם לזה, כי כל העולם נברא עבור בני ישראל, כמאמר חז"ל (היר"ד בפירושו רש"י בראשית א, א), "בראשית, בשביל ישראל שנקראו ראשית, ובשביל התורה שנקראת ראשית". ואת זה ראינו ביציאת מצרים, דהנה השי"ת היה

בכח האיש הישראלי להטות את המזל לטוב

וְלִקְחָתֶם אֶגְדָּת אֹזֹב וּטְבַלְתֶּם בָּדָם אֲשֶׁר בַּסֶּף וְגו' (שמות יב, כב).

במדרש (שמות רבה יז, א), "בשני דמים ניצולו ישראל ממצרים, בדם פסח ובדם מילה, שנאמר (חזקאל טו, י) "ואומר לך בדמיך חיי ואומר לך בדמיך חיי".

פרעה אמר לישראל, "ראו כי רעה נגד פניכם" (שמות י, ה), שראה באצטגנינות שלו שמזל של דם עולה לנגדם, שהוא מורה על שפיכות דמים (רש"י שם). אבל הנה אמרו חז"ל (שבת קנו, א), שיש כח ביד בני ישראל להטות את המזל לטוב, כגון מי שנוולד במזל מאדים יהיה שופך דמים, ובבחירתו

סביב", רמז לשמירת הפה והלשון.

ואילו היו לנדב ואביהוא מעיל, היו מהרהרים בתשובה על שנכשלו בלשון הרע. שאמר נדב לאביהוא, "אימתי ימותו שני זקנים הללו, ואני ואתה ננהיג את הדור" (סנהדרין נב, א). ומכיון שהיו מחוסרים מעיל, לא שבו בתשובה על זה.

וזהו שאמרו, שמתו מפני שהיו מחוסרי מעיל, דאין הכוונה שהיה עליהם ללבוש מעיל, שהרי אסור לכהן הדייט ללבוש יותר מד' בגדים, וכמו שהקשה הרא"ש. אלא דמכיון שלא היה להם מעיל, ממילא לא העלו על דעתם לשוב בתשובה על שנכשלו בעון לשון הרע, ועוונם גרם שמתו. (ח"א שיט)

יכול להוציא את בני ישראל ממצרים, ללא כל האותות והמופתים, ומה ששלח את משה לעשות את כל האותות והמופתים, היה זה מאהבת השי"ת אותנו, וכדי לפקוח את עיני ישראל שיידעו שהוא ברא את העולם, כי רק למי שבראו יש כח לשדד את מערכתיו, להפוך מים לדם וים ליבשה. ועל ידי שהוא משדד את מערכות הטבע עבור בני ישראל, מוכח כי כל הטבע והבריאה נבראו בעבורם ובעבור התורה שיקבלו.

וזהו הרמז במה שישראל מונים ללבנה, כי הלבנה גדלה ומתקטנת, וכן ישראל עולים וחי"ו יורדים, הכל לפי מעשיהם, והם אינם תחת המזל. אבל הגויים מונים לחמה משתנית, כי הם תחת המזל.

וזהו שאמר הכתוב, "החדש הזה", היינו מאורעות החודש הזה, דהיינו בריאת העולם ויציאת מצרים שהיו בחודש ניסן, הם "לכם", לראיה ולימוד, ש"ראשון", היינו השי"ת שהוא ראשון לכל הראשונים, "הוא לכם", משגיח עליכם ולא הניחכם תחת המזל. (ח"א שלג)

תלוי אם יהי ליסטים, או שחט או מקיז דם או מוהל.

וכך גם בני ישראל, הגם שצדק פרעה במה שראה מזל של שפיכות דמים עולה לנגדם, מכל מקום הם היטו זאת לדם קרבנות, והיינו להיות שוחט, ולדם מילה להיות מוהל. וזהו "בדמיך חיי בדמיך חיי", בדם פסח ובדם מילה. ולא שלט בהם מזל של שפיכות דמים ח"ו, אלא "בדמיך חיי". (ח"א קסט)

נא להתפלל ולעורר רחמי שמים על אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה העומדים בין בים ובין ביבשה, המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרווחה ומאפילה לאורה ומשעבדו לגאולה השתא בעגלא ובזמן קריב, ובכללם ר' אברהם אשר בן רבקה (דויטש) לרפואה שלימה בתשח"י זכות רבינו הגה"ק ולימוד דברי תורתו תעמוד לכל צאצאיו ולכל ישראל הנמצאים במקום סכנה לשוב במהרה לביתם לחיים טובים ולשלום, אמן.

"...ואולי אם המצא תמצא איזה דברי אגדה אשר ראוי לאמרם בשבילי, אולי אבנה גם אני בעבורכם..." (קודש הילולים בהקדמה)

"...ולבני ד' יאריך ימיכם ושנותיכם בנעימים עם כל אשר לכם, להזכירני לטובה לקבוע עתים לתורה בכל יום ויום..."

המשך יומן מסע*

והמרתפים של זידיקו ר' אליעזר פאללאק, הלכנו לשאוב מים מהבאר המיתולוגי כמיטב המסורת.

20:15 **ליל ההילולא קדישא** הגענו למלון בסאסרעגען ממש מול הביהמד"ר של זקננו בעל ה'קודש הילולים' זי"ע, הסתדרו בחדרים, חלק הלכו לנוח להכין את עצמם, וחלק הפשילו שרוולים להכין את הפליישגע סעודת יארצייט ור"ח שנערך ברוב פאר והדר בתרומת הרב ר' יואל פעקעטע שליט"א (יצויין שהמלון נעמד לרשותנו ונתנו לנו יד חופשית ואולם גדול ומרווח יותר ממה שסוכם (תוגמלו ע"כ) 21:00 נערך סיום מסכת בבא קמא ע"י דודנו היקר ר' דובי שליט"א, הדלקה קטנה נערך במקום לכבוד בעל ההילולא, שרו ניגוני דביקות 'פרוק ית ענד' יקה זכות אבות' ועוד, המשא המרכזי נערך ע"י ר' יואלי פעקעטע שדיבר מפרשת

השבוע פקודי והזכיר את בעל ההילולא, לאחמ"כ דיבר יצחק מנחם פאללאק והוציא את רגשי ליבו על זה שזוכים שנמצאים ביוםא דהילולא סמוך ונראה למקום שבעל ההילולא השריש בלב בני קהילתנו אידישקייט ויראת שמים, ולא חת ולא חס למען כבוד שמים, ואנו צאצאיו צריכים לקחת את מורשתו ולהמשיך הלאה בדרכיו, היה גישמאקע פאבריינג (כידוע שזמן ההילולא של צדיקים הוא זמן של שמחה בעולמות העליונים),

למדו מהספר הקדוש "קודש הילולים", אח"כ פצחו בריקודים לקול צליל וזמר, בברכת המזון על הכוס נתכבד יצחק מנחם פאללאק, לתפילת מעריב ניגש ר' לייזר פאללאק בא"ב לרגל יומ"ד, משם יצאו חלק מהצאצאים לעבר בית מדרשו של רבינו להתרפק על כתלי הקירות, הוועדה המכינה ישבו לצורך שינוי חלק מהמסלול ליום שלמחרת, ופרשו ללינת לילה.

יום ב' א' אדר ב' ב' דר"ח: ברן יחד כוכבי בוקר, (מזג אויר היה נוח) לפנות בוקר כבר היו שם חלק

מבני המשפחה לעורר רחמי שמים, 6:30 בבוקר התקיימה העליה המרכזית ברוב עם בציון הק', תהלים נאמרו בקול רם כשלאחר מכן היה רצון, איי איי איי איה העט והסופר אשר יוכל לתאר את המעמד, אמירת הסליחות, י"ג מידות של רחמים, קבלת עול מלכות שמים, נגוני קדישין המעוררים רחמים, ד' בבות וכו' אחינו כל בית ישראל, בזכות האבות הק' יושפע שפע רחמים וחסדים על כלל

ישראל בכל אתר ואתר, הוקראו כל הקויטלעך שנמסרו שם אחר שם, משם המשכנו לצינונה של א"ח מרת שרה פעסיל ע"ה וגם שם העתירו רחמי שמים, לסיום שרו שנפעל כל הישועות השלימות. (יצויין שמסביב לבית החיים נפלו או הופלו מס' עצים לתוך בית החיים ושברו חלק מהגדר ומס' מצבות).

15:08: יצאנו לבית חב"ד בקלוזי-נאפוקה (קלוזינבורג). 10:00 ניגש לתפילת

שחרית הלל ומוסף ר' לייזר פאללאק לרגל יומ"ד הוא גם קרא בתורה, עליות קיבלו ר' מוטי פרייזלער, ר' לייזר פאללאק ויצחק מנחם פאללאק, הגבהה ר' דוב פאללאק לאחר התפילה נערך לחיים טיש לרגל היארצייט, ערכנו סיור במקוה שנבנה ועומד לקראת סיום, (השארנו לו תרומה לצורך ענין חשוב זה ולחיזוק) נפרדנו מיואלי פעקעטע ואהרלה שטיינברג שהם חזרו לא"י מבוקרשט, 11:30 יצאנו לדרך, קנינו בדרך

14:30 עברנו דרך גרויסורדיין וסאטמאר למעבר הגבול שלקח כ-20 דק', עצרנו לטעימה קלה, והמשכנו (חלק מהקבוצה) לכיוון ביה"ח בבודפשט שהינו שם זמן מועט אצל ר' שמעון אופנהיים זי"ע (שאמר שמי שיגיד על ציונו תפילה מסויימת ויבקש בקשה אחת וודאי תקובל תפילתו) 18:15 נעמדנו בשדה התעופה בודפשט למנחה מעריב ניגש ר' בערלה שטיינבערג, החזרנו את הרכבים, עודכנו על עיכוב של שעה, הכל עבר כשורה ב"ה התיישבנו לחלוק מסקנות ולשתף בחוויות הרוחניות טעימה קלה, 21:30 המראנו ברגשות הומים, 01:30 נחתנו בארץ הקודש בשעטומ"צ, חלק מהקבוצה התקשרו בימים שאח"כ להזמין מקום ולהירשם לשנה הבאה.

הטוב כי יצא רחמיק והמרחם כי יצא תמו חסדיק...

* נכתב ע"י הרב יצחק מנחם פולק שליט"א - סוף.

דברי תענוגים

מאת רבינו בנימין וואלף בן רבינו יואל זצ"ל רייכלס אב"ד שאפי, חותנו של רבינו הילל הזקן זצ"ל אב"ד אייבשיץ

באילו פרטים בדיני השחיטה הושווה עוף לבהמה

ולכאורה, עוד צריך להבין, דהנה 'תורת הבהמה והעוף' בא להקיש ולהשוות עוף לבהמה, וזאת בא למעט. ומנא לה להגמ' דזאת' ממעט רוב שנים בעוף, שמספיק לשחוט בעוף רוב סימן אחד. דילמא איפכא, זאת' ממעט בעוף, שלא תטהר השחיטה את טריפתו, ומההיקש נלמד שצריך לשחוט רוב שנים גם בעוף.

וצריך לומר, דמסתבר הוא שלא בא למעט לענין טריפה, דזה הוי ממש חדא מילתא. כיון דילקיף עוף מבהמה לענין שחיטה, שהשחיטה מכשירה לאכילה את העוף כמו את הבהמה, הוי גם זה בכלל, שהשחיטה מטהרת את הטריפה מטומאת נבילה. אבל רוב שנים הוי מילתא אחרית, ופרט אחר בדיני השחיטה. וזהו כוונת התוס' דכתבו "תרתי שמע מינה", פירוש, דהנהו תרתי [- שחיטה מכשרת לאכילה, ושחיטה מטהרת טריפה מטומאת נבילה] הוי כחדא מילתא. ושינוי מלשונם במסכת זבחים, שכתבו שם, "איך היקש למחצה".

ודוק היטב כי קיצרתי וסמכתי על המעיין, וקל להבין.

זאת תורת הבהמה והעוף.

מהיקש הכתוב עוף לבהמה דרשינן במסכת חולין (דף כז:), עוף יוצא מכלל נבילה ע"י שחיטה. אלא שבבהמה שצריך לשחוט לכל הפחות רוב שני סימנים, ובעוף סגי ברוב סימן אחד. וז"ל הגמרא, זאת תורת הבהמה והעוף? וכי באיזו תורה שוותה בהמה לעוף ועוף לבהמה וכו', לומר לך, מה בהמה בשחיטה אף עוף בשחיטה. אי מה להלן ברוב שניים אף כאן ברוב שניים, ת"ל זאת'.

והקשו התוס' (שם, ד"ה באיזו תורה), דבמסכת זבחים (דף סט:) דרשינן מינה, מה בהמה דבר שמכשירה לאכילה מטהר טריפתה מטומאתה [- שאם נמצאה הבהמה טריפה אחר שחיטה, השחיטה מטהרת אותה מטומאת נבילה], אף בעוף כן, דבר שמכשיר באכילה [- שחיטה] מטהר טריפתו מטומאתו. ותירצו התוס', "תרתי שמע מינה". ולכאורה כוונתם, דאיך היקש למחצה, כמו שתירצו התוס' קושיא זו בזבחים, ע"ש היטב. וצריך להבין, למה שינוי התוס' בחולין בלשון תירוצם.

לעילוי נשמת

מרת רחל ב"ר יעקב שלמה (קורט) ע"ה
אשת הרה"ח אליעזר צבי קרויס הי"ד
(בן מרת ביילא בת רבינו הגה"ק זי"ע)
נלב"ע כ"ז אדר ב' תשי"ד
תנצב"ה

לעילוי נשמת

מרת רבקה ב"ר יעקב שלמה (קורט) ע"ה
אשת הרה"ח אליעזר גוויץ ז"ל (בן מרת מרים רחל בת רבינו הגה"ק זי"ע)
נלב"ע כ"ד אדר ב' תשכ"ה
היות ולא זכתה להניח אחריה זש"ק, נא ללמוד ולהתפלל לעילוי נשמתה.
תנצב"ה

דברי ברכה

מזל טוב לצאצאי רבינו הגה"ק זצ"ל

הרה"ח ירמיה דושינסקי הי"ו
לרגל אירוסיהבת תחי'

עב"ג הבה"ח יחיאל פרידמן נ"ו ב"ר יוסף הי"ו

הרה"ח שמואל אלתר בנעט הי"ו

ובנו הרה"ח יואל הי"ו

לרגל שמחת הבר מצוה של הנכד-הבן

הב' מנחם משה נ"ו

יהי רצון שיזכו לרווחת מכל יוצ"ח רב תענוג ונחת
דקדושה לתפארת אבות, הם וכל משפחתם,
ויתקיים בהם במהרה "בגלל אבות תושיע בנים
ותביא גאולה לבני בניהם", אמן.

לכל המעוניין

ניתן להשיג אצלינו את ההגדה
המפוארת שז"ל אשתקד

הגדה של פסח
פרי קודש הילולים"
מהדורת "זכרון הלל יחיאל"

מעוטרת בפנינים יקרים, רעיונות ודרושים

מאת כ"ק רבינו הגה"ק
רבי הילל פאללאק זצוקלה"ה
מעובד על פי ספרו "קודש הילולים"

מתאים למשלוחי מנות ולמתנות
לקראת חג הפסח הבעל"ט.

המעוניין יפנה למערכת בכתובת:
Office@Kodesh-Hilulim.com

"עיקר כיבוד אב ואם לעשות רצון אבינו שבשמים כי זה נחשב לאבות
כאילו המה עושים, והעיקר לקבוע עתים בכל יום ויום לתורה..." (שם)

"...מי שזכה להיות לו בנים וחתנים צדיקים וכו' המעשים שלהם יהיו לו
למשען בעולם הבא וכו' ואין לנו חסד גדול מזה..." (קודש הילולים בהקדמה)